

Sygn. akt: I ACz 1632/12

POSTANOWIENIE

Dnia 8 listopada 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie w Wydziale I Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jan Kremer

Sędziowie: SSA Wojciech Kościółek

SSA Anna Kowacz Braun

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2012 r. w Krakowie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku S. T.

przy uczestnictwie M. N.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości

w przedmiocie zażalenia uczestnika na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 8 marca 2011 r., sygn. akt II Ca 2037/10, odrzucające skargę o wznowienie postępowania

postanawia

stwierdzić swoją niewłaściwość i przekazać zażalenie do rozpoznania Sądowi Najwyższemu.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym orzeczeniem Sąd Okręgowy w Krakowie odrzucił skargę M. N. o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie z dnia 1 grudnia 2006 r. oraz postanowieniem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 26 lipca 2007 r.

Na orzeczenie o odrzuceniu skargi zażalenie wniósł M. N.. Zażalenie zostało skierowane do Sądu Apelacyjnego w Krakowie za pośrednictwem Sądu Okręgowego w Krakowie.

Sąd Apelacyjny zważył;

brak podstaw dla uznania właściwości funkcjonalnej tut. Sądu uzasadnia rozważenie celowości podjęcia dalszych czynności. W szczególności zwrócenia uwagi wymaga okoliczność, że zażalenia jako środek zaskarżenia wyróżnia się dwoma cechami, a to dewolutywnością i co do zasady suspensywnością (z wyjątkiem dotyczącym tzw. zażalenia poziomego). A skoro tak, to rozważenia wymagają skutki procesowe wadliwego określenia w zażaleniu sądu, jako właściwego dla rozpoznania sprawy objętej zażaleniem.

Zgodnie z treścią art. 394¹ § 2 k.p.c. w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie (z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji).

Postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Wniosek o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości (o zasiedzenie) jest sprawą z zakresu prawa rzeczowego, w której przysługuje skarga kasacyjna na podstawie art. 519¹ § 1 k.p.c.

Skarga o wznowienie postępowania (stanowiąca przedmiot zaskarżonego rozstrzygnięcia) została po raz pierwszy rozpoznana przez Sąd Okręgowy działający jako sąd drugiej instancji w sprawie o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości. Ponieważ postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania wydane przez sąd drugiej instancji nie podlega zaskarżeniu zażaleniem na podstawie art. 394 § 1 w związku z art. 405 k.p.c. (ponieważ zaskarżone orzeczenie nie jest postanowieniem sądu pierwszej instancji), to dopuszczalne jest zażalenie w tym przedmiocie na podstawie art. 394 § 2 k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2008 r., sygn. I CZ 139/07, Biul. SN 2008/10/13, Lex nr 457735).

Zostały zatem spełnione wszystkie przesłanki przewidziane w art. 394¹ § 2 k.p.c. dla wskazania Sądu Najwyższego jako właściwego dla rozpoznania zażalenia.

W niniejszej sprawie uczestnik M. N. błędnie skierował środek zaskarżenia do Sądu Apelacyjnego w Krakowie, jakkolwiek wniósł je za pośrednictwem właściwego sądu, tj. Sądu Okręgowego w Krakowie, ten zaś nadał zażaleniu dalszy bieg. Błąd uczestnika nie oznacza jednak, iż złożony przez niego środek odwoławczy uznać należało za niedopuszczalny. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 12 lutego 2009 r. (sygn. I PZ 41/08, niepubl., LEX nr 746166): „(...)jeżeli zażalenie spełnia wymagania formalne, jest należycie opłacone i zostało złożone w terminie do sądu właściwego (sądu drugiej instancji, który wydał zaskarżone postanowienie), to obowiązkiem tego sądu jest nadanie mu biegu zgodnie z odpowiednio stosowanym art. 395 § 1 k.p.c. Sąd ten zatem ma obowiązek przedstawienia akt wraz z zażaleniem albo Sądowi Najwyższemu, jako wyłącznie właściwemu (funkcjonalnie) do jego rozpoznania, traktując błąd skarżącego w oznaczeniu sądu, do którego skierował zażalenie, jako oczywistą niedokładność, nie stanowiącą przeszkody do nadania pismu biegu i rozpoznania go we właściwym trybie (stosując odpowiednio art. 130 § 1 in fine k.p.c.) albo - zgodnie z wnioskiem skarżącego - do Sądu Apelacyjnego. W tym drugim przypadku, gdyby Sąd Apelacyjny uznał, że nie występuje oczywista niedokładność, stwierdziłby na podstawie art. 200 § 1 k.p.c. swoją niewłaściwość i przekazał sprawę sądowi właściwemu”. Pogląd ów – w ocenie Sądu Apelacyjnego – rozstrzyga także wątpliwości natury ustrojowej z uwagi na treść ustawy o Sądzie Najwyższym.

W każdym zatem przypadku zażalenie ostatecznie powinno być przekazane Sądowi Najwyższemu i rozpoznane przez ten Sąd jako sąd właściwy (zob. też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r., sygn. IV CZ 128/11, niepubl., LEX nr 1169160 i postanowienie SN z dnia 5 grudnia 1996 r., sygn. I PKN 28/96, OSNAPiUS 1997/13/236, Lex nr 29182).

Stanowiska te Sąd Apelacyjny w obecnym składzie w całości aprobuje.

Reasumując: jako że Sąd Apelacyjny nie jest funkcjonalnie właściwy do rozpoznania przedmiotowego zażalenia, a sądem właściwym z mocy przepisów prawa jest Sąd Najwyższy, to fakt wadliwego określenia sądu w zażaleniu usprawiedliwia wydanie postanowienia o stwierdzeniu niewłaściwości tut. Sądu i przekazaniu sprawy Sądowi Najwyższemu.

Dlatego orzeczono jak w części dyspozytywnej postanowienia na podstawie art. 200 § 1 k.p.c.